

Universitätsbibliothek Paderborn

Cvrsvs Theologici ...

Ea Brevitate Conscriptus, Qvam Tot Tantarvmqve Rervm Amplitudo Et
Varietas Patitvr ...

Quas Secunda Secundæ Et Tertia Pars Divi Thomæ Complectitvr -
Qvæstiones Insvper Ad Mores, & praxim spectantes, maximè circa
Sacramenta, accuratè declarantur

Carleton, Thomas Compton

Leodii, 1664

Sect. III. De ordine assumptionis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13826

humanam naturam integram. Deinde cum Verbum supplerit subsistentiam creatam in homine, non debuit ulla in Christo esse subsistentia præter divinam. Excrementa autem, quæ propriè talia sunt, non fuerunt à Verbo assumpta.

XI.
Christi corpus fuit in utero Virginis, non successivè, sed simul formatum.

Infero octavò: Corpus Christi fuisse, non successivè, sicut corpora aliorum hominum, sed simul in utero Virginis formatum. Hoc autem ut fieri posset congregatio sanguinis virginis ad corpus illud efformandum, fieri debuit, non per motum localem, sed per translationem ex unâ parte in aliam, sine translatione per spatium intermedium, ad eum modum, quo motum discretum Angelorum explicant Theologi, ad quam proinde translationem concurrere non potuit Virgo, nisi miraculosè. Dispositiones autem potuit Virgo in instanti producere, Deo miraculosè auferente dispositiones contrarias, quæ solæ sunt causa successivæ inductionis alienius qualitatis, ut patet in lumine, quæ contrarium non habet: hoc autem sufficit ut Beata Virgo dici possit concursu verè materno concurrisse ad formandum corpus Christi, quod scilicet duritiam ossis, carnis molliem, & hujusmodi alia eo instanti produxerit; in quo etiam ad unionem inter animam & corpus Christi producendam, concurrebat, qua in re præcipuè consistit concursus matris ad prolem, cum sit animatio fetus, ut vocant.

SECTIO TERTIA.

De ordine assumptionis.

I.
In intentione prius assumptum prius fuit totum, quam partes.

I. INFERO nonò: Licet quoad intentionem prius naturâ, seu ratione assumptum fuerit totum, quam partes; cum finis, quem intendebat Deus, esset assumere humanitatem, & fieri homo, in executione tamen prius naturâ assumpti Verbum partes, quam totum: ita S. Thomas quest. 6. art. 5. ad primum, Suarez disp. 17. sect. 5. & alii. Quamvis ergo totum hoc negotium perfectum sit unico instanti reali, ut superiori corollario diximus, instantia tamen rationis sic instituere possumus. In primo ergo instanti assumpsit Deus materiam, in secundo illam disponebat, in tertio creavit animam, eantique assumpsit, in quarto univit illam materiam. Prius itaque assumpta est materia, quam anima, quod constat, quia prius debebat materia subsistere, & consequenter assumi, quam reciperet in se dispositiones, sed prius naturâ erat disposita materia, quam anima crearetur, utpote quæ non creatur nisi ad existentiam corporis dispositi, ergo.

II.
Anima Christi prius unita fuit Verbo, quam materia.

II. Prius verò unita fuit anima Verbo, quam materię, tum quia subsistentia complet ipsam in ratione partis, quare sicut si intellectus & voluntas distinguantur ab animâ, prius ratione concipitur illa potentias hæc in se per emanationem producere, quam uniri corpori, cum prius in se completa esse debeat, quam uniatur alteri, idem dicere debemus de subsistentiâ. Deinde anima juxta probabilem sententiam est subiectum unionis sui ad corpus, sicut autem actiones, ita & passiones sunt suppositorum, ergo pro aliquo priori subsistit, quam uniatur materię, sed non per aliam subsistentiam quam Verbi, ergo: nec est ulla ratio cur dicamus animas aliorum homi-

num prius subsistere, quam uniantur corporibus, & non animam Christi.

De utrâque verò parte sic probò: Unio enim tam corporis quam animæ cum Verbo facta est omnino independenter ab unione cum totâ humanitate, ergo prius ad illam; vera enim prioritas consistit in independentia: Antecedens probatur; ita enim facta est unio cum partibus, ut manserit in triduo utraque unio; ergo independenter facta est ab unione totius: dicere enim periurè: tunc priorem unionem, & duas de novo partiales emergere, iterum in resurrectione perituras, & est contra mentem Patrum hinc probantium unionem animæ ad Verbum esse majorem & excellentiorem unione ejusdem animæ ad corpus, quod hæc destrui potuerit, non illa: rationi etiam non ita est conforme, cum sine ulla necessitate ita multiplicentur uniones.

III.
Declaratur quo pacto prius naturâ assumpta fuerint partes, quam totum.

Dices cum Scoto in 3. Dist. 2. q. 2. Vasquez Disp. 39. cap. 3. & aliis contrarium sentientibus, hinc sequi totum non esse per se assumptum, sed solum per accidens. Negatur tamen sequela: Primò quia solum assumuntur partes in ordine ad constituendum totum: Secundò & præcipuè quia in nostrâ sententiâ unio etiam assumitur, unde sicut non valet hæc consequentia, partes producantur prius aliquo modo naturâ ad productionem totius; ergo totum non producit per se, ita neque hæc, partes aliquo modo prius assumuntur quam totum, ergo totum non assumitur per se, sed per accidens.

IV.
Neque hinc sequitur, quod opponunt aliqui, totum non esse assumptum per se, sed tantum per accidens.

Urgebis: Ergo Verbum non fuit primò homo, sed secundò tantum. Distinguo consequens: Si per esse primò hominem intelligatur immediate & ex primariâ intentione non fuisse hominem: nego consequentiam; si secundum signa rationis, transeat, sicut hac ratione productio Adamo, non fuit primò productus homo, sed partes, licet immediate & primariò productus sit homo.

V.
Quod partes prius assumpta sint, quam totum, non sequitur, verbum non fuisse primò hominem.

Dices secundò: Ergo Verbum unitum fuit humanitati per duas uniones hypostaticas non unitas inter se, & consequenter eas facere cumulum & aggregatum per accidens. Nego sequelam: primò enim aliqui probabiliter dicunt uniones illas hypostaticas partiales uniri inter se per tertiam unionem hypostaticam terminatam ad unionem inter animam & corpus: Deinde licet non uniantur non faciunt aggregatum per accidens, quia intrinsecum univert ordinem inter se ad unionem substantialem totalem componendam, quod in aggregato per accidens non contingit; sicut primus gradus caloris non univert immediatè cum quinto, cum quo tamen non facit aggregatum per accidens, quod nunquam contingit cum res quæ univertur ordinantur saltem mediatè ad unum per se.

VI.
Obicitur Ergo dua ille uniones hypostaticas faciunt aggregatum per accidens.

Infero ultimò: Quomodo intelligendum sit dictum illud toties à Patribus usurpatum, nempe Verbum assumpsisse corpus mediante animâ, & animam mediante spiritu. Sensus enim est, non quòd mediatè solum assumptum fuerit corpus, sed quòd corpus de facto assumptum à Verbo non fuerit, nisi in ordine ad animam & operationes spirituales, & studiosas ad finem redemptionis humani generis, ac proinde in intentione divinâ fuit anima ratio cur Verbum assumpsit corpus, alioqui illud non assumptum ob defectum cujusdam congruitatis, vel in se, vel ad finem intentum, ut diximus.

VII.
Quo sensu dicant sancti Patres, Verbum assumpsisse corpus mediante animâ, & animam mediante spiritu.